

Poštnina plačana v gotovini. Posam. številka 50 par. Izhaja mesečno.

LUC

LETO II.

MAREC 1937

ŠTEV. 7

NAVODILO

za izpolnjevanje »Jezusovih dni«.*

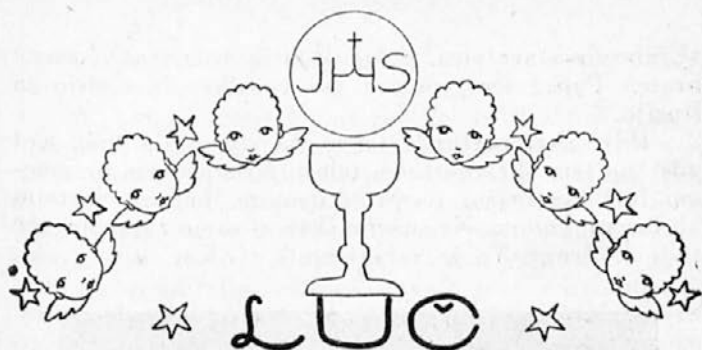
Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okence za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko „ž“, kar pomeni, da je obudil željo.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!

* Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto Din 5.—. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.

LETO II.

MAREC 1937

Štev. 7

Jezernik:

Otroci, molite za Rusijo!

Strašne stvari se godijo v Rusiji. Sovjeti so napovedali vojsko samemu Bogu. Vero hočejo popolnoma zatreti. Mladino vzgajajo v brezboštvu. Vsak pouk o Bogu je prepovedan. Mladina odrašča brez verskega pouka; pod najstrožjo kaznijo je prepovedano koga poučevati o verskih resnicah pred dopolnjenim osemnajstim letom. A do tedaj je že davno postal vsak mlad Rus brezbožnik.

Ubogo ljudstvo! Obsojeno je na časni in večni pogin. Brez vere je nemogoče Bogu dopasti in se zveličati. Ves narod hočejo večno pogubiti. Pa tudi časno. Sv. pismo pravi: Oni, ki se oddaljijo od tebe (od Boga), bodo poginili; vsi, ki ravnaajo hudobno, bodo iztrebljeni; strte bodo roke brezbožnikov; sovražniki božji bodo izginili kakor dim; krivičniki bodo kaznovani in zarod brezbožnikov bo poginil. To so božje besede, besede sv. pisma.

In kakšna nečast se godi Bogu! Kakšna bogokletstva in božji ropi! Res pravo satansko delo! Delo antikristovo!

Kaj torej? Treba je moliti za Rusijo, mnogo moliti. Tudi vi, otroci, ste poklicani, da molite za Rusijo. Papež Pij XI. je izdal posebno molitev za Rusijo, molitev k sv. Tereziji Deteta Jezusa. Poznate jo, začenja se z besedami:

»Ljubezniva svetnica, polna sočutja, tolaži naše ruske brate.« Papež torej poziva vse vernike, da molijo za Rusijo.

Udje skrivnostnega telesa Kristusovega smo. Kot udje na tem skrivnostnem telesu Kristusovem ne smemo biti brezbrizni nasproti drugim, bolnim, mrtvim ali ločenim udom. Ne smemo skrbeti samo zase, marveč tudi za druge. To je verski nauk (1. Kor. 12).

Odrešenik sveta, reši Rusijo!

Dolžni smo bližnjemu v sili pomagati, kolikor moremo. In čim hujša je sila, tem večja je dolžnost. Ali pa je kak del človeštva, ki bolj potrebuje bratsko pomoč kakor ubogo rusko ljudstvo? — Kot kristjani smo torej dolžni moliti za Rusijo.

In nadalje ne smemo pozabiti, da imamo kot Slovani še posebno dolžnost, da molimo za Rusijo. Čim bližji nam je kdo po naravi, tem bolj smo ga dolžni ljubiti. Krščanska ljubezen do bližnjega je urejena ljubezen. Slovani smo še posebno dolžni moliti za slovansko Rusijo. To je zahteva urejene krščanske ljubezni. Čisto prav je povedal nemški duhovnik, ki je v pridigi rekel navzočim Slovincem: »Posebno pa morate moliti za Ruse vi Slovinci, ki ste z njimi v plemenskem sorodstvu.« Rusi so nam bratje v Kristusu, pa tudi bratje po krvi in

jeziku. Vera ne uničuje narave, marveč gradi na njej in jo spopolnjuje.

In katere molitve naj molite za Rusijo? Katere hočete. Ne bilo bi preveč recimo po pet očenašev in zdravamarij na dan. Ali pa rožni venec svetih ran. Saj ga znate? Petdesetkrat: »Moj Jezus odpuščenje in usmiljenje (za nesrečno Rusijo) po zaslugah tvojih svetih ran.« Vmes pa namesto očenašev: »Tebi večni Oče darujem rane našega Gospoda Jezusa Kristusa, da ozdraviš rane naše duše (in da rešiš nesrečno Rusijo izpod satanovega jarma).« — Ali pa molite za ubogo nesrečno Rusijo, ki ječi pod antikristovim jarmom, vsak dan vsaj eno desetko rožnega venca. Če imate daleč v šolo, molitev tudi gredé lahko opravite.

Odrešenik sveta, reši Rusijo!

Otroci! V mesecu marcu darujte »Jezusove dneve« za nesrečno Rusijo!

Mali Francek postane misijonar.

Francek je marljiv šolarček, eden najboljših v razredu, pri vsem pa še živ in poskočen, kakor sme biti le zdrav kmečki otrok. In sme celo gospodu župniku ministrirati.

Pa je prišel nekega dne v župnišče tuj pater na obisk. Dolga bela redovniška halja, čez njo pa širok črn plašč — to je bilo za Francka nekaj novega. O, patra si bo treba nekoliko natančneje ogledati!

Popoldne pa je šel čudni gost z gospodom župnikom skozi vas na sprehod. Spotoma je prijazno pozdravil Franckovega očeta, ki je oba gospoda gostoljubno povabil v hišo. Francek je vse to videl z dvorišča. Kako so se mu zasvetile oči, ko sta oba gospoda vstopila. Z veseljem je pomagal materi, ki je gostoma skromno postregla. In ko je beli pater pripovedoval, da bo kmalu zapustil domovino in odšel daleč tja na Kitajsko, kjer bo deloval kot misijonar, Francku kar ni bilo dovolj pripovedovanja o rumenih pogančkih in misijonskem življenju. Z odprtimi usti je poslušal pa-

trovo pripovedovanje. Tekel je po svoje prihranke, da bi mu jih dal za poganske Kitajčke.

O, da bi mogel tudi sam postati tak misijonar! Drugi dan je Francek prebil ves svoj prosti čas v najbolj skritem kotu sadovnjaka, kjer je zgradil s pomočjo svojih tovarišev majhno kočo iz desk in smrekovih vej — misijonsko stanovanje. Od matere pa si je izprosil dolgo nočno srajco in dve brisači. Prva naj bi predstavljala dolgo redovniško haljo, ki jo je prepasal z vrvico, brisači pa je na ramenih spel in sta tako tvorili škapulir. Manjkala je še kapuca. To pa je morala nadomestiti avbica njegove sestre. Tako je bil mali misijonar preoblečen in je takoj začel delovati.

V koči je postavil oltar, na katerem je opravljal slovesno mašo. Pridigovati pa je moral radi pomanjkanja prostora kar na prostem. Seveda so bili poslušalci zelo različni. Zbral je vse sosedove otroke. Nekateri so bili še v vozičkih, drugi pa v naročju večjih sestic. Da je bila »množica« številnejša, so morale priti tudi vse punčke iz cunj; sultan, zvesti četveronogi spremljevalec pa je stal na straži. Seveda predrznih vrabcev ni manjkalo.

Kot vnet misijonar je hotel Francek tudi krščevati. Svojo mlajšo sestrico Marico je določil za misijonsko sestro, pa naj je hotela biti ali ne. Morala mu je prinašati »najdenčke« h krstu. Dobra sestra pa je takoj prinesla svojo najljubšo punčko, da bi prva prišla na vrsto.

Toda, joj, naš Francek je krščeval tako temeljito, da so se nesrečni punčki odmočili lasje in odpadli, tako da je postalo jasno, kako je ubogi najdenček res še popolnoma »brez pameti«. Kakšna bolečina je bila to za ubogo Marico! Torej, Francek, sedaj moraš takoj nastopiti kot tolažnik žalostnih in potrlih. A misijonar se ni dosti zmenil za to nesrečo. Misijonska sestra mora biti pogumna in mora znati tudi take bolezni ozdraviti. Zato je kar kratko malo odposlal njeno punčko v bolnišnico.

Sedaj pa se je pričel pouk »poganov«. To je bilo pa težko delo! Najbolje je šlo še pri »mladini« v otroškem vozičku. Pri večjih pa je bilo delo res po-

gansko. Na noben način niso hoteli paziti in slediti. Prav zares, misijonarju je treba dosti potrpežljivosti. Toda kljub temu se je dan kar lepo končal. Dobra mati je prišla s košaro rdečih jabolk. Vsi so jih bili deležni: misijonar in njegovi »pogani«. Veselo so grizli jabolka, ko so se razhajali. Francek pa je še v sanjah vršil svojo novo službo.

Pozneje pa je vedno vpraševal svojo mamico: »Kaj misliš, ali ne bi mogel postati nekoč pravi misijonar?«

»Da, samo mnogo moraš moliti in se pridno učiti,« mu je odgovorila. »In junaško se moraš premagovati, kajti misijonar mora mnogo žrtvovati. Tega se ne boš mogel kar takoj naučiti.«

O, Francek je vse to rad storil. Seveda mu ni šlo vedno tako lahko. Toda vsak dan gre za majhen korak naprej; če Bog da, bo končno le prišel do cilja. To bo praznik, če bo Francek nekoč stal kot resnični pater misijonar pri oltarju!

Za misijone je darovala Frančiškova mladina iz Maribora 30 Din.

Vrtnar nedolžnih duš

Naša nova hišica.

7.

»Mamica je ribala vežo ...«

Bil je prekrasen poletni popoldan. Mamica je ribala vežo nove hišice; sobe so bile že vse lepo osnažene in — preprosto sicer — a zelo okusno opremljene. Jakec in Tinca sta sedela v vrtni utici, gledala slike v sv. pismu. Očka pa je počival po trudapolnem delu v svoji sobici.

Hišica je bila dograjena, vrtič okrog nje urejen. Večer, ki se je bližal, je bil določen za praznovanje.

Pa je bilo zares vse tako slovesno in praznično v hišici. Nikjer nobenega praška, zavese snežnobeke, posteljna oprava vsa sveža. Poleg tega pa vse tako zračno in lepo suho. Na prejšnje vlažno stanovanje se niti spomniti niso smeli.

Bil je to zadnji dan očkovega dopusta. Gopod Jamšek je vsak trenotek kar najbolje porabil in hišico je povsem zgotovil ravno o pravem času. Pridno sta mu zlasti v počitnicah pomagala Jakec in Tinca, čez vse pridno pa seveda mamica, ki je s svojim finim čutom za majhen denar opremila stanovanje tako okusno, da se obiskovalci kar ločiti niso mogli od prijaznih sobic in kuhinje.

Medtem je sonce zašlo. Mamica je prinesla v utico trem mladim delavcem, ki so očku pomagali urediti zelenjadni vrt, veliko skledo »poštengane kaše«, ki je bila krasno zabeljena, kot se pač za pošteno hišo spodobi. Po vrhnjih ponikvicah se je pretakala mast, sredi sklede je pa gospodinja napravila z žlico večjo globel, kamor je vlila iz ponve ostalo začimbo kot »rezervo« za namakanje kašnatega kosila. Mladeniči odmoliijo in se posedejo okrog mize, da se prično krepčati z božjim darom. Prvi mladenič poseže bolj proti srednji luži in pravi: »Takole so šli Izraelci skozi Rdeče morje« — obenem pa napravi brazdo proti svoji strani, ki jo polagoma polni mastna tekočina.

Drugi mladenič posnema prvega in prav tako potegne z žlico od srede proti sebi, da napravi majhen prekop za mažo in reče: »Egiptovsko ljudstvo je pa drlo za njimi.«

Tretji mladenič gleda ves v zadregi, kako si prva dva delita dobrote. Pa jih je imel fantič za ušesi. Nič dolgo ne pomišlja, pa zakliče: »Nato je pa nastala gneča in zmeda,« hkrati pa zgrabi žlico z obema rokama in začne z vso silo mešati po skledi kašo in zabelo. Tako je rešil vso zadevo na pravičen način.

Razumljivo je, da ni bilo potem smeha ne konca in ne kraja.

Jakec je kajpak stekel takoj v kuhinjo k mamici, da ji je vso šalo natančno obrazložil. Seveda se je tudi mamica od srca nasmejala.

Mladeniči pomagači so se poslovili, naša družinica pa se je podala v hišico, da počaka gospoda župnika, ki mora priti vsak čas blagoslovit novi dom.

Vesela mladost.

Povest.

»Zofka, poberi vse lističe!«

Zofka pa se ne zgane.

»Dekle, pravim ti, da lističe poberi!« ponovi gospa Cvetko.

Zofka pa se tudi zdaj ne premakne. Gospa Cvetko ji pa še vedno mirna reče:

»Nočeš; pa ne delaš prav. S tem svoj prestop ek in svojo kaz en povečavaš.«

Nato gospa zakliče: »Betka, pridi za trenutek semkaj, prosim te!«

Betka vstopi in kar debelo pogleda, ko vidi strašni nered.

»Betka,« ji reče gospa Cvetko, »bodi tako dobra in poberi vso to šaro! Zofka je raztrgala zvezek in ves papir. Potem pa ji prinesi nov zvezek, papirja in peresnik!«

Betka je pométala kosce papirja, gospa Cvetko pa se je usedla na stol in gledala Zofko. Ta pa je stala tresoča se pred njo in bi dala ne vem kaj, samo da bi ne bila raztrgala zvezek in papir in zdrobila peresnik. Ko je Betka prinesla naročene reči, je gospa Cvetko vstala, mirno velela Zofki, naj se usede, potem pa dostavila:

»Zofka, napiši desetkrat očenaš, kakor sem ti bila že prej naročila! Za obed dobiš samo juho, kruh in vodo. Predmete, ki si jih pokončala, boš plačala z denarjem, ki ti je vsak teden določen za prosto uporabo. Namesto da bi se vrnila k svojim tovarišicam, boš nekaj dni ostala v tej sobi, le po dve uri na dan boš smela z Betko na sprehod; govoriti pa tudi ž njo ne boš smela. Vso hrano ti bodo donášali semkaj. Ječo boš smela zapustiti šele tedaj, ko boš pokazala kesanje, pravo in resnično kesanje, in boš Boga prosila za odpuščanje, da si bila do revežev tako trdosrčna, do sebe sebična in požrešna, do Metke togotna; da si se vdajala jezi in hudobnosti, ki te je zanesla tako daleč, da si razbila in raztrgala vse, kar si dosegla; da si se vdajala upornosti in si prezirala moja naročila. Upala sem, da se ti bo v zaporu srce omehčalo in se boš lahko z Bogom in z menoj pomirila; kakor pa vidim, bom morala čakati do jutri. Z Bogom, Zofka! Prosi Boga, da ne bi to noč umrla, preden bi spoznala svoje grehe in se jih skesala!«

Gospa Cvetko se je obrnila proti vratom. Že je prišla za kljuko, da bi odšla, ko naenkrat plane Zofka proti nji, se oklene njene obleke, pade pred njo na kolena, jo po-grabi za obe roki in ju začne poljubovati in s solzami močiti; skozi ihtenje pa so se slišali samo iz grla iztisnjeni stoki: »Odpustite! Odpustite!«

Gospa Cvetko je obstala in Zofko gledala. Potem pa se je sklonila k nji, jo stisnila k sebi in ji prijazno rekla:

»Otrok moj dragi, kesanje izbriše mnogo grehov. Grdo si se pregrešila zoper Boga in potem še zoper mene. Ker pa se resnično in iz srca kesaš, ti bo krivda prav gotovo odpuščena. Kazen pa še ostane. Zato boš smela v družbo prijateljic šele jutri zvečer, vse drugo pa ostane, kakor sem ti povedala.«

Zofka odločno: »O, gospa, ljuba gospa, kaz en mi bo sladka, saj me bo očistila. Srce mi je pretresla samo vaša dobrota, zato vas tudi samo tega prosim, da mi odpustite! O, gospa, kako hudobna in ničvredna sem bila! Ali mi morete odpustiti?«

Gospa Cvetko jo poljubi: »Iz srca rada, otrok moj dragi. Bodi prepričana, da nisem nate prav nič jezna. Še dobrega Boga prosi, da ti odpusti, kakor si prosila mene! Poslala ti bom takoj obed; po kosilu pa spiši svojo kazen. Popoldne boš pa brala knjigo, ki ti jo prinesejo.«

Gospa Cvetko je še enkrat poljubila Zofko, ta pa ji je poljubovala roke in se kar ni mogla odtrgati od nje. Potem se je pa le oprostila in odšla, a to pot ni smatrala za potrebno, da bi vrata za seboj zaklenila. Tudi to zaupanje je Zofko ganilo.

»Le kako sem se mogla vdati tolikšni togoti? Kako da sem bila do svojih dobrih prijateljic tako hudobna in do ljubeznive mile gospe Cvetkove predrzna in trmasta? In kako je bila z menoj dobra! Kakor hitro sem pokazala kesanje, je že postal njen glas prijazen in obraz prizanesljiv; vsa strogost je izginila kot začarana. Ali mi bo tudi dobri Bog tako rad odpustil? O, gotovo! Saj ga je sama dobroti in dobro ve, kako zelo mi je žal, da sem se tako slabo vedla.«

Po teh besedah je pokleknila in Boga iz dna srca prosila, naj ji odpusti grehe, pa da tudi moči, da se jih bo za naprej mogla ogibati. Toliko da je svojo molitev dokončala, že je vstopila Betka in ji prinesla krožnik juhe, velik kos kruha in steklenico vode.

Betka: »Zofka, prinašam ti pravo jetniško kosilo. Vendar če si lačna, ti bo dobro teknilo.«

Zofka: »Joj, dobra Betka, še takega ne zaslužim. Za tako hudobno deklico, kakor sem jaz, je še predobro.«

Betka: »Oho, zdaj pa drugače govoriš, kakor si prej! Zofka, to me zelo veseli. Joj, da bi se bila prejle videla! Bila si kakor... kakor... kakor da si obsedena!«

Zofka: »Res je. Vendar pa mi je zdaj strašno žal, lahko mi verjameš, in upam tudi, da ne bom nikoli več taka.«

Zofka se je usedla k mizi in pojedla juho. Bila je lačna. Po juhi je pomlela še kruh in spila dva kozarca vode. Betka pa jo je gledala in se ji je smilila:

»Glej, Zofka, zdaj sama lahko spoznaš, kako je človek nesrečen, ako je hudoben! Naše deklice so vedno pridne in jih nikoli ni treba kaznovati za kake večje pregreške. Pa so vedno vesele in zadovoljne.«

Zofka: »Oh, res je, sama vidim, da imaš prav. Vendar pa je nekaj zelo čudno. Kadar sem bila doma hudobna in me je mačeha kaznovala, sem se potem čutila še bolj hudobno in sem mačeho sovražila; ko me je pa kaznovala gospa Cvetko, jo imam še rajši ko prej in si zelo želim, da postanem boljša.«

Betka: »To prihaja odtod, ker te je mačeha kaznovala iz jeze in včasih celo samo zaradi svojih muh, gospa Cvetko pa te kaznuje, ker je njena dolžnost in ker ti želi dobro. To tudi ti sama čutiš, ne da bi vedela, odkod prihaja.«

Zofka: »Gotovo bo res tako, Betka, kakor praviš.«

Zofka je pojedla vse in Betka je odnesla posodo. Potem se je pa Zofka lotila dela. Dolgo časa je pisala svojo kazen, ker se je trudila, da bi jo prav čedno spisala. Potem je pa začela brati. Začelo se je mračiti. Zofka je knjigo odložila in tako imela čas premišljevat, kako dolgočasen je zapor. Strašno dolga se ji je zdela ena sama ura; potem pa je prišla Betka ponjo in jo odpeljala spat. Metka je že trdno spala. Zofka je stopila k njeni postelji in deklico šepetaje prosila, naj ji njeno togoto odpusti. Potem je opravila večerno molitev s popolnim kesanjem, se ulegla in takoj zaspala.

17. Kaj pa naslednji dan?

Naslednji dan je bil kaj žalosten. Metka se je sramovala svoje včerajšnje jeze in si očitala, da je kriva Zofkine kazni; Milka in Lenčka pa sta bili potrti, ker je bila žalostna Metka in so vse pogrešale Zofko.

Zofka pa je dan preživel v zaporu. Nihče ni prišel k nji, le Betka ji je prinašala hrano.

Zofka: Betka, kaj pa delajo moje prijateljice?

Betka: Ni jim sile, samo vesele niso kar nič.

Zofka: Ali so tudi kaj govorile? Me imajo za zelo hudobno? Ali pa me morda še ljubijo?

Betka: Seveda govorijo o tebi, saj skoraj samo to delajo! Uboga Zofka! pravijo. Kako mora biti nesrečna! Uboga Zofka! Kako ji mora biti dolgčas! Kako dolg se ji bo zdel današnji dan!

Zofka ginjena: Oh, kako so dobre! Ali je Metka name še huda?

Betka: Huda? Prav za prav je, pa ne na tebe, ampak nase; pravi, da je ona kriva, da si ti v zaporu. Pravi tudi, da bi ona morala namesto tebe v ječo, in da te bo prav lepo odpuščanja prosila, ko prideš iz zavora.

Zofka: Uboga mala Metka! In vendar sem vseh nesreč kriva jaz! Betka, ali pa deklice vedo, kako sem bila tukaj v zaporu zlobna, kako sem vse raztrgala in gospe še ubogati nisem hotela?

Betka: Da, vedo, jaz sem jim povedala. Vedo pa tudi, da si se svojih dejanj iz srca skesala in si gospo lepo odpuščanja prosila. Prav nič niso nate hude in te ljubijo kakor prej.

Zofka se je Betki lepo zahvalila in se lotila dela.

Prišla je gospa Cvetko in ji prinesla naloge, ki jih mora narediti in jih tudi razložila. Prinesla pa ji je tudi zabavnih knjig in ročno delo. Ko je pa videla, kako je pridna, ubogljiva in skesana, ji je obljubila, da bo nočjo pred počitkom smela priti v obednico, da se poljubi s prijateljicami in skupaj z njimi opravi večerno molitev. Zofka ji je rekla, da se hoče z lepim vedenjem te nagrade vredno izkazati; tudi se ji je živahno zahvalila. Gospa jo je poljubila in ji pri odhodu rekla, da pride pred sprehodom pogledat njene naloge in ji obenem odkazat popoldanske.

Zofka je toliko in tako pridno delala, da se ni prav nič dolgočasila. Zato se je kar začudila, ko ji je Betka prinesla kosilo.

»Kaj? Tako zgodaj?« je vprašala. »Ali je res že toliko ura?«

Betka: Kajpada in še malo čez. Ali morda nisi lačna?

Zofka: O, pač! Lačna sem, samo čudno se mi zdi, da je že tako pozno. Kaj si mi prinesla za kosilo?

Betka: Kakor ponavadi, samo sadja in posladka ni. Gospa mi je rekla, da tega jetnice nikoli ne dobijo, in da si že toliko pametna, da se temu ne boš čudila.

O Mati žalostna,
ki ljubiš Jezusa,

objemlješ zadnjikrat
Sinú zdaj mrtvega.

P. Tarzicij:

Nehaj solziti se, Jezus!

*Težki križ Jezus na rami drži;
venec kroji mu na čelu gori.
Róko nam proži naproti
v svoji neskončni dobroti.*

*Kdo mu s solzami zastira oči?
Kdo je zakrivil, da strašno trpi?
Krivda je moja in tvoja,
ker misliš na zmago brez boja.*

*K njemu stopimo, sklenimo roke!
otrimo z oči mu pekoče solze!
Nehaj solziti se, Jezus, naš Bog!
Ljubiti želi te zbor zvestih otrok.*

P o š t a m a l e g a J e z u s a .

Sv. Magdalena v Mariboru. Kakor večinoma v drugih farah, tako imamo tudi mi v fari Sv. Magdalene v Mariboru ustanovljen Marijin vrtec. Nas je zelo veliko, da je skoraj cerkev premajhna, kadar se v njej zberemo. Vsak mesec imamo skupno sv. obhajilo. Že zgodaj, še v temi, se zbiramo pred cerkvijo. G. katehet nam v šoli vedno pravi, da se moramo Bogu priporočati za dejansko milost, katera je potrebna, da zjutraj premagamo prijetno lenobo, s katero nas hoče hudobni duh pridržati v topli postelji, da bi nas odvrnil od dobrega dejanja.

Z veseljem poslušamo v cerkvi krščanske resnice, najbolj so pa nam všeč lepi zgledi, zgodbice. Imamo naročeno tudi »Luč«, katero vsi radi prebiramo. **Marin Vida,**
učenka I. razr. viš. n. š.

V Šmartnem ob Savi obstoja Marijin vrtec že dve leti; pri č. Marijinih sestrah smo vpisani dečki in deklice. Eno nedeljo pridejo skupaj dečki, drugo pa deklice. Pri teh urah molimo, pojemo, čitamo in slišimo mnogo lepega. Ob lepem vremenu se igramo na prostem. Včasih gremo na izprehod, o počitnicah pa na izlet. Preteklo leto smo šli na Limbarsko goro, kjer nam je bilo prav prijetno. — Za božič smo se lepo pripravili s skupnim svetim obhajilom,

nato smo dobili nove jaselece, lepo smo okrasili božično drevesce in je dobil vsak majhen dar. O božičnih počitnicah smo se naučili dve lepi igrici, »Potolazena sirota« in »Sv. Germana, pastirica«, ki smo jih igrali za svete Tri kralje. — »Luč« tudi radi čitamo. Vsem bralcem »Luči« sporočamo, da je v našem Marijinem vrtcu zelo prijetno in veselo.

Marija Tavčar,
cvetka Marijinega vrtca, Šmartno ob Savi.

Pismo s Tezna pri Mariboru. Oglasim se tudi jaz, Peter Stare, kot eden izmed zvestih naročnikov »Luči« na tezenski narodni šoli. Od meseca do meseca težko pričakujemo »Luč«, katero nam prinese gospod katehet v šolo. Kadar ne pride pravočasno, smo nevoljni na gospoda kateheta in na gospoda urednika. Zelo radi beremo lepe povestice, kakor tudi obvestila o umrlih »lučkarjih«. Prečitane »Luči« pa skrbno shranim doma, da jih bodo čitale pozneje moje mlajše sestre.

Lep pozdrav Vam, g. urednik, in vsem, ki bodo moje pismo prebrali.

Stare Peter,
5. razr. osnovne šole.

Prečastiti gospod p. Krizostom!

Zadnjič sem pregledoval dobljene številke »Luči« v tem šolskem letu. Spravil sem se nad pisma, ki jih dobivate od mojih prijateljev. Čudno. Nad 20 prijateljev Vam je pisalo z dežele, iz Ljubljane pa nobenega. Zdelo se mi je, kakor da bi mi ne znali pisati. Zgrabil sem takoj za pero in sedaj Vam hočem pokazati, da znamo tudi mi, Ljubljančani, lepo pisati in biti pridni. Še prej pa bom priznal, da sem dal svoje pismo nekomu popraviti, saj veste, pike in vejice nam delajo preglavice.

Pet let že hodim v Marijin vrtec na Rakovnik. Tu nas je sedaj 72; 24 mlajših pa se pripravlja na sprejem, ki bo 26. marca. Zadnji sprejem smo imeli 8. decembra. Takrat se nam je pridružilo 10 novih članov in sedaj veselo korakajo z nami po stezah Gospodovih. Vsako drugo nedeljo imamo po sv. maši sestanek. Povedati Vam moram, gospod pater, da nas je mnogo, ki na ta sestanek komaj čakamo. Res je pa tudi, da jih je nekaj, ki pozabljajo, kaj so v cerkvi Mariji slovesno obljubili ob sprejemu. Naš Marijin vrtec vodi poseben odbor z gospodom voditeljem. Pet najboljših članov sestavlja ta odbor. Zadnjič ob spremembi bi še skoraj jaz prišel zraven. Pa ni se mi posrečilo; ne zaradi porednosti, ampak ker sem že v odboru »Malih misijonarjev«. Veste, gospod pater, nagajivi tovariši nazivajo našo družbico z »mali milijonarji«, kar nam prav ugaja, saj smo včasih res bogati, ko naneseemo skupaj polne škatle stanijola in vseh mogočih znamk.

Se to Vam moram povedati: Igrali smo dva Vaša božična prizora iz I. zvezka »Otroških igrice«. Na novo leto smo igrali prvič in potem v nedeljo, 10. januarja pa drugič. Veste, gospod urednik, ne bom hvalil, ali dejstvo je, da smo se postavili. Po prvem kakor drugem dejanju ni bilo ne kraja ne konca ploskanju. Pohvaliti moram predvsem pastirčke, ne zato, ker sem bil sam med njimi, ampak zato, ker smo svoje vlovice res sijajno dovršili. Angeli so imeli v rokah lučke, kot ste napisali v knjižici. Neki blagi gospod nam je zastonj posodil 15 okroglih baterij in to je bilo res nekaj čarobnega. Gospod pater, napišite še kako lepo božično igrico za drugo leto; o božiču imamo dosti časa in se lahko dobro pripravimo za nastop, sicer pa nas preganja knjiga. Prvo polletje smo že prebrodili, hvala Bogu, še zelo srečno. Da bi še drugo tako, pa bo dobro in potem pa z Bogom, osnovna šola! Ne vidimo se nikdar več.

Molite, gospod pater, tudi zame. Imam v srcu mnogo želja, ki pa si jih niti napisati ne upam. Rajši Vam bom kdaj ustno povedal, če me boste hoteli poslušati.

Iskrene pozdrave pošilja Vaš prijatelj

Koleša Damjan,
5. razred.

Naši rajni prijateljčki.

† Stanko Kocbek. Najmlajši prvoobhajenec Jugoslavije v letu 1936 je bil gotovo Stanko Kocbek, doma na Rodmoškem vrhu župnije Sv. Petra v Gornji Radgoni. Rojen je 3. maja 1931. Ko je nastopil peto leto svojega življenja, se ga je lotilo silno redka, pa toliko strašnejša bolezen — sarkom. V grlu mu je začelo bohotno rasti divje meso, ki so mu ga sicer v bolnišnici v Ormožu nekajkrat izrezali, obenem pa se izrazili, da je bolezen neozdravljiva. Pomislite ljubi Lučkarji, kako so bili njegovi starši žalostni, ko so morali gledati, kako jim je strašna bolezen edinega sinčka vedno huje napadala s svojimi divjimi silami, in kako je mali mučenik trpel, ker je vedel, da mu ni več rešitve in se bo moral ločiti od ljube mamice in dragega očka. Ker je bil zelo nadarjen, so ga njegovi verni starši z veliko ljubeznijo in skrbjo pripravili na prvo sv. obhajilo, da bi tako kar najbolj po-

skrbeli za njegovo dušo, ko mu niso mogli ohraniti telesnega zdravja. Ni znal ne čitati ne pisati, znal pa je ljubiti Jezusa, ki ga je prejel večkrat v svoji mučni bolezni. Umrl je dne 18. septembra 1936, prej edino upanje svojih staršev, po smrti pa njih priprošnjik v nebesih. Na sliki ga vidite kot prvo-obhajanca poleg svojega župnika.

Martin Gaberc,
župnik.

† **Petrlin Julka.** V sredo, dne 10. junija 1936 je šla med nebeške krilatce Petrlin Julka. Obiskovala je 2. razred osnovne šole na Velikih Poljanah. Imela je dolgo pot v cerkev, toda še dan pred smrtjo je bila pri službi božji in pri sv. obhajilu. Vse sošolke in sošolci smo jo spremljali na pokopališče. Gospod župnik so jo nagovorili pri odprtem grobu. Omenili so tudi, da je bila njena zaščitnica sveta Julijana vneta častilka presvetega Rešnjega Telesa. Tudi rajna Julka je Jezusa v beli hostiji iz vsega srca ljubila. In prav na presvetega Rešnjega Telesa dan je bila pokopana. — Počivaj v miru!

Kovačič Francka, uč.,
Velike poljane pri Ribnici.

† **Danica Kurnik.** Letos 9. januarja je Danica izdihnila svojo čisto dušo, ki je odšla k Bogu in nebeški Materi po plačilo. Bila je zvesta članica Marijinega vrtca. Z veseljem se je udeleževala naših nedeljskih shodov in je zelo rada prejemale svete zakramente. Ker je bila Danica tako dobra, jo je Jezus iztrgal iz te solzne doline in jo presadil v svoj nebeški vrtec. Hodila je v 7. (po naše v 3.) razred osnovne šole

v Bruay. Bila je povsod priljubljena. To je tudi pokazal njen krasen pogreb. Tudi naše bandero Marijinega vrtca jo je spremilo do groba. Počivaj v miru, dušica zlata!

Anica Gomilar,
podpredsednica Marijinega vrtca v Bruay (Francija).

Uganke.

Rešitev ugank iz št. 5.

1. Konjiček: Dokler prosi, zlata usta nosi,
kadar vrača, hrbet obrača.
2. Konjiček: Glej, srčeca ti darujemo.
Ljubezen ti večno prisegamo.
Tvoji smo, Jezušček, tvoji smo.
Srca ti svoja darujemo.
3. Posetnica: Vestna naročnica »Luči«.

Pravilno so jih rešili:

Ivanka Sterle, Zvonko Vugrin, Mavec Marijan, Rošker Ivan, Vuherer Ivanka, Novak Milka, Hacc Stefanija, Modrinjak France, Lovrenčak Elizabeta, Sket Marija, Potisk Franc, Rupnik Terezija, Cvelfar Jožef, Kruhar Franja, Pečnik Julka, Lubej Pepca, Zupane Vera, Cesarec Mihael, Vivod Anton, Aleksander Janez, Frim Franc, Pirš Jožef, Brešer Ivanka, Vrhovnik Julka, Kušter Hilda, Kušter Adela, Zidanšek Jurij, Hvala Terezija, Petek Metka, Vatovec Katka, Jezovšek Ivan, Fevžer Nežika, Furman Karol, Senker Jožef, Matavž Alojz, Pšeničnik Simon, Stefanič Ivan, Pšeničnik Fanika, Marinko Matko, Ojsteršek Avgust, Fink Jožef, Friš Franc, Stojan Tončka, Stefanič Jožef, Kolar Marica, Goričan Pavla, Zbičajnik Ljudmila, Salamon Slavica, Fortin Krista, Cene Leopoldina, Fevžer Marija, Krajnc Berta, Mlaker Vikica, Cugmas Marija, Sket Micka, Cugmajster Marija, Breznik Avgust, Razboršek Marta, Ovahte Metka, Cene Jožica.

Izžrebani so bili: Cvelfar Jožef, Loče pri Poljčanah; Ivanka Sterle, Studenec-Ig; Mavec Marijan, Ljubljana in Salamon Slavica, Loče pri Poljčanah. — Vsi štirje dobe obljubljeni nagrado.

Račun.

(Miran, Ljubljana)

Račun za g. X		
Predmet	Din	Opomba
Srajca	3	Katere narodnosti je ta gospod?
Naramnica	5	
Hlače	5	
Ovratnik	3	
Glavnik	6	
Klobuk	1	
Spodnje hlače . .	10	
Ovratnica	6	
Čevlji	2	
Nogavice	7	
Skupaj	48	

Šaljiva uganka.

(Miran, Ljubljana)

Na mizici rujavi
šest belih sveč gori.
Ako dve ugasneta,
koliko jih še stoji?

Posetnica.

(Miran, Ljubljana)

Riko Cvenk

' Kaj je ta mož?

Kdor bo rešil vse tri uganke in bo izžreban, dobi lepo vezano knjigo. Rešitve pošljite do 5. marca na naslov:

Uredništvo »Lučič«, Ljubljana, Marijin trg 4.

„Jezusovi dnevi“ za marec.

[illegible]

Otroci! Lučkarji! Zdaj gre pa zares. Premislite, so nekateri naročniki »Luči«, ki naročnine še do zdaj niso poravnali. Nezaslišano! V tiskarni nam ne bodo »Luči« tiskali zastoj. Plačati pa nimamo s čim. Zato nujno prosimo, da nam še teko tega meseca poravnate naročnino, sicer smo vam primorani ustaviti list s prihodnjo številko. Naročnino pa pošljite na tale naslov:

Uprava »Luči«,
Ljubljana, Kopitarjeva 2.
